

РЕШЕНИЕ

№ 36

гр. Велико Търново , 01.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО в публично заседание на
двадесети януари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Йордан Воденичаров

като разгледа докладваното от Йордан Воденичаров Търговско дело №
20204100900116 по описа за 2020 година

Ищецът „О. Ф.“ ЕООД , с ЕИК ..... , със седалище и адрес на управление: гр.С. , ул. С. С. № 5 чрез пълномощника си адвокат Т.Б. от САК, твърди , че е сключил с „Б. Р. К.“ ЕООД, с ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: гр.С. , район Н. , ж.к. Л. Т. , бл. ..., вх. ... ет. ..., ап.... договор за факторинг № А 00239/ 26.04.2018 г. / чийто срок е удължен до 26.04.2019 г., по силата на който вторият в качеството си на *доставчик* е поел задължението срещу финансиране на неговата търговска дейност да му прехвърли / в качеството на *фактор*/ свои вземания към трети лица /“платци“/. В изпълнение на задължението си, доставчикът му е прехвърлил всички вземания към ответника „С.“ ЕООД, с ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: гр.В.Т., ул. Н. Г. № .... , произхождащи от търговски сделки за продажба на горива., който започва да ги погасява чрез плащания директно към него, но след 21.12.2018 г. без основателна причина ги преустановява. За прехвърлените вземания за цена на доставени горива – предмет на издадени фактура № 10360/03.08.2018 г. на обща стойност с ДДС- 25 092 лева, с падеж - 01.11.2018 г. ; фактура № 10442/29.10.2018 г. на обща стойност с ДДС- 38 923,50 лева , с падеж- 27.01.2019 г. и фактура № 010473/05.12.2018 г. на обща стойност с ДДС- 26 422,80 лева, с падеж - 05.03.2019 г., също му е съобщено и изрично е потвърдил както този факт , така и породените от тях свои задължения с писмо от 30.01.2019 г. Въпреки отправената му писмена покана , получена на 17.07.2019 г. не е погасил дълга си в дадения му 14 дневен срок, възлизащ общо на 67 346,30 лева.

Предвид горетвърдяното , моли съдът да постанови решение , с което да осъди ответника да изпълни задължението си да погаси чрез плащане тези вземания в общ размер на 67 346,30 лева, както и направените по производството разноски.

В с.з. поддържа предявения иск с писмено изложени доводи в негова доказателствена и правна подкрепа.

Ответникът в сроковете по чл. 367, чл.373 ГПК и на устните състезания оспорва иска и моли да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан с възражения, чието градиво са обстоятелствата, че не е получил количествата горива, отразени във фактурите, защото *не те* като реални стокови доставки са били предмет на сделките, а *право* на предоставен на кредит стоков/ количествен лимит, до който може да се зареждат горива чрез карта от системата за безналично плащане в обектите на търговската верига „Р.“ – лимит за бъдещото му усвояване / закупуване на правото на собственост/, при което ако бъде усвоен изцяло в срок от 90 дни се заплаща цялата стойност на количеството, а ако не бъде в същия срок, а е усвоена само 1/3 от него, издадените фактури, отразяващи лимита се анулират и се издават фактури за реално ползваното/ закупеното/ гориво, като в случая не е налице усвояване и следователно не са възникнали вземания за цена; потвърждаването, че стоките по фактурите са получени е направено само за нуждите на проведен по същото време одит и то без знанието/ за потвърждаването/ на управителя на ответното дружество; не е получавал писмено уведомление по реда на чл.99, ал.3 ЗЗД от доставчика.

Съдът след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 от ГПК събраните по делото доказателства, приема за установено и обосновава следните правни изводи:

Предявен е иск, чиято правна квалификация се извежда от нормите на чл. 327, ал.1, вр. с чл.318, ал.1 ТЗ, вр. с чл.99, ал.2 ЗЗД.

Юридическият факт на сключен между ищеца и „Б. Р. К.“ ЕООД, с ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: гр.С., район Н., ж.к. Л. Т., бл. ...., вх....., ет. ...., ап. .... договор за факторинг № А 00239/ 26.04.2018 г. / уреден в закона като абсолютна търговска сделка – чл.2, ал.2, т.12 ЗКИ, вр. с чл.1, ал.1, т.13 накрая ТЗ /, по силата на който / чл.1, ал.1, ал.2, ал.3, ал.4 на договора/ вторият в качеството си на *доставчик* е поел задължението срещу финансиране на неговата търговска дейност от първия в качеството на *фактор* да му прехвърли всички свои/ съществуващи и изискуеми, както и бъдещи / вземания към трети лица /“платци“/ е безспорен и установен с представения по делото едноименен договорен документ, допълнително споразумение и приложения към него.

В изпълнение на задължението си, доставчикът му е прехвърлил всичките си вземания/съществуващи към момента на сключване на договора, считано от същия момент след приемането им от фактора – чл.1, ал.2, ал.4, и бъдещи, считано от датата на възникването им с предаване на документите за задълженията – чл.1, ал.3 / към ответника, произхождащи от търговски сделки за продажба на горива, комуто е съобщено за това - факти, установени с представените по делото писмени доказателства: приложение № 7 към

договора / л.33/; писмо с дата 30.04.2018 г. от доставчика до фактора/ л.34/ ; писмо с дата от 30.04.2018 г. от платеща до фактора / л.35/.

За времето от 31.07.2018 г. до 20.12.2018 г. той/ ответникът/ е осъществил по банков път плащания в полза на ищеца с цел погасяване на прехвърлени му от доставчика фактурирани вземания , възникнали на посоченото правно основание в общ размер на 121 722,50 лева – безспорен и установен с представените по делото удостоверение изх. № 12816/19.05.2020 г. на ОББ АД и приложение № 1 към него/ л.53-54/ , факт.

Спорът е очертан най обобщено от въпроса :

Съществуват ли в действителност вземанията за цена на продадени горива/ твърдяни от ищеца и отречени от ответника/ , отразени като стойност на доставки в трите данъчни фактури, т.е. *реални* ли са те , доколкото е възможно да бъдат прехвърлени с цесия въз основа на договор за факторинг *само съществуващи* към момента или възникнали по късно вземания , или не ?

Отговорът, извлечен от оценъчната стойност/ тежест на доказателствата трябва да е положителен.

Търговските продажбени сделки, предаването / получаването на стоките и цените им, съгласно описанието им по-горе са установени по смисъла на чл.154, ал.1, вр. с чл.153 ГПК юридически факти от съвкупното наличие и логическата връзка на/ между следните обстоятелства с характер на *преки и косвени доказателства*:

Доставчикът е издал данъчни фактури/ с индивидуализация по-горе/ с необходимото по закон съдържание и подписани срещу „получател“ от името на ответното дружество , без да е оспорена тяхната автентичност по реда на чл.193 ГПК.

Издаването на една данъчна фактура е неотменно *задължение* предвидено в данъчния закон като последица от факт на вече *настъпило* данъчно събитие / *извършена доставка на стока* или услуга /, явяващ се източник за определяне на дължимия данък – чл.111а , чл. 113, ал.1 от ЗДДС, както и предмет на условно задължение на продавача да го направи , ако купувачът поиска това – чл.321 от ТЗ, поради което в хипотеза на *нормално стечение на нещата* , не би могло да бъде намерено разумно обяснение защо едно лице – търговец ще издава фактури , без да са налице реални доставки/ като се изключи тук, разбира се, хипотеза на замисъл за бъдещо „измамно” показване пред данъчните власти на облагаема по ЗДДС сделка като да съществува , а всъщност такава няма чрез съставяне на документ с невярно съдържание, с цел извличане на облага чрез признаване и реализация на несъществуващо право на приспадане на данъчен кредит/ , тъй-като те /фактурите / като особени данъчно- счетоводни документи са доказателствен носител на информация пред данъчната администрация за деклариран облагаем доход.

Разбира се фактурата не може да изпълнява функцията на пряк доказателствен

документ/ такива по начало са стоквата разписка, товарителницата и др./ , годен да удостовери факта на изпълнение на доставката/ търговската сделка, изразяващ се в предаване на стоката или извършване на услугата, ако не е подписана от името на купувача или получателя на услугата.

Тъй-като в *обичайната търговска продажбена практика* получаването ѝ обикновено съпровожда предаването/ приемането на стоката/ аргумент от чл.321, вр. с чл.327, ал.1 от ТЗ/ може да се изведе предположение/ равнозначно за косвено доказателство/ за предаването ѝ от факта на подписването ѝ от името на купувача. Двустранно подписаната фактура, с необходимото по закон съдържание, по начало е доказателствен факт, който следва да се третира от гледище на гражданскопроцесуалното право като изявление за знание / чл.180 ГПК/за настъпването *преди* съставянето ѝ на друг юридически факт, наречен на счетоводен език данъчно облагаема доставка на стока или услуга / чл.6 от ЗДДС/ , а преведен на търговскоправен език - сключена търговска сделка- чл.286 от ТЗ.

В случая подписаните от името на ответника фактури са точно такъв доказателствен факт.

Нещо повече- налице са двустранно подписани приемо- предавателни протоколи/ л.39,40,41 /, чието съдържание съответства на това на фактурите , поради което са годни да изпълнят функцията на пряко доказателство за реални доставки , т.е. за получени от ответника горива, тъй-като се счита , че същият с положения подпис е изразил съгласие/ направил е изявление за знание за това/ с него/ съдържанието му/- чл.180 ГПК. По силата същия нормативен аргумент се счита , че е *признал* както доставянето на горивата, така и произтичащите от тези сделки вземания на ищеца / т.е. собствените си задължения към него / основан на факта на изпратеното до него писмо с дата 30.01.2019 г. / л.45/ , съдържащо текста/ разкриващ едно потвърдително изявление /: „ Декларираме , че доставките , за които са издадени гореизброените фактури са редовно извършени , нямаме възражения относно дължимостта и платимостта на горечитираните суми и сме съгласни да извършим плащането по посочената по-горе сметка на „О. Ф.“ ! Възражението , че потвърдителното писмо не било подписано „от легитимно или надлежно упълномощено лице с изрично пълномощно“, направено едва с отговора на допълнителната искова молба , изпратен по пощата до съда на 30.09.2020 г. , е напълно голословно поради липса на каквато и да било подкрепа на събраните доказателства , на което на всичко отгоре, ако и да би се допуснало хипотетично, че е действано от името на търговеца без представителна власт, би могло лесно да се противопостави предположението за потвърждаването му съгласно чл.301 ТЗ.

Да се издава фактура за право на закупуване за определен срок и в определен количествен лимит на горива , т.е. за стойност на все още *неосъществена* доставка на стока или услуга, е противно, както на логиката на данъчното облагане , което, както по – горе бе аргументирано с посочените норми на ЗДДС е приложимо само върху даден

оценим в пари резултат на сделката/ доставката на стоката или услугата/, така и на логиката, изведена от общото правило на чл. чл.321 от ТЗ, установяващо право на купувача/ или на получателя на услугата по аналогия на закона – чл.46 ЗНА / да получи от продавача фактура , когато *поне* стоката е доставена или съответно услугата по дадената търговска сделка е извършена.

Основното правоизключващо възражение на ответника срещу претенцията , основано на твърдяните обстоятелства , с които се домогва да убеди съда за *нереалност* на отразените в данъчните фактури доставки е лишено от сигурна доказателствена опора. Обстоятелството , че в тях е записана думата „лимит“/ в скоби след израза „Р.“/ само по себе си не е никакво доказателство за *липса на доставки* , а може да бъде източник на предположение , че сделките между ответника и третото на спора лице в качеството му на доставчик по договора за факторинг, може и да са имали съдържанието и условията за тяхното изпълнение , каквото се твърди/ обяснява. Но дори да е така , това не означава , че „лимитът изобщо не е усвоен“, т.е. че правото на предоставен на кредит стоков/ количествен лимит, до който може да се зареждат горива чрез карта от системата за безналично плащане в обектите на търговската верига „Р.“ не е упражнено. Представеният по делото от ответника частен документ „протокол“ с дата „19.02.2019 г.“ , съставен и подписан от негово име и от името на „ Б. Р. К.“ ЕООД, даващ прочитно сведение , че *„поради възникнал спор във връзка с нуждата от потвърждаване доставки на стоки по фактури с неосъществени до момента доставки за целите на одит на О. Ф. ЕООД, поискано с писмо от 29.01.2019 г. - второто дружество- „Б. Р. К.“ ЕООД декларира , че до този момент А. ЕООД не е зареждало стоки по посочените по долу фактури / а по долу са посочени фактурите – предмет на спора по настоящото дело /, даващи му това право и че е в невъзможност да поддържа предоставените лимити за зареждане на горива след изтичане на срока им , не може да осигури безпрепятствено завеждане на клиенти на А. ЕООД от договорените търговски обекти по следните фактури за лимит , поради което същите се оказват с неосъществим предмет на сделка и следва да се анулират“* е напълно доказателствено **непротивопоставим** на ищеца по същинско съдържание и дата като достоверен информационен източник, по причина , че не е издаден от него/ аргументи от чл.180 и чл.181 ГПК/ , дори и да би се пренебрегнало заради „техническа грешка“ обстоятелството на странно присъствие /и то на две места/ в документа на името на трето търговско дружество , което няма нищо общо с получателя/ ответника/ по тези фактури.

Ответникът не е положил достатъчно доказателствена грижа в преклузивните процесуални срокове, за да установи обстоятелствата , на които основава възражението си и съдът няма друга възможност, освен да го отхвърли в мотивите си по силата на общото процесуално правило, че недоказан за спорното право факт, се счита ненастъпил/ аргумент от чл.235, ал.2, вр. с чл.154, ал.1 ГПК/.

Възражението му/ евентуално по характер/, че не му е съобщено писмено по реда на

чл.99, ал.3 ЗЗД за прехвърлените вземания е неоснователно. Вярно е, че по делото няма събрани писмени доказателства, че представените писма/ л.42,43,44/ от доставчика до ответника за конкретното уведомяване на втория за настъпването на въпросния юридически факт, са получени от него, но сведения, че му е съобщено се извлича както от еднакъв текст, битуващ на всяка една от фактурите: „Забележка: Вземането е прехвърлено в полза на О. Ф. ЕООД и плащането е дължимо по гореописаната му сметка“, така и от потвърдителното писмо от 30.01.2019 г.

Затова ищецът е придобил възникналите и изискуеми вземания за неплатена цена на стоките – предмет на търговските сделки като последица на юридическия факт на прехвърлянето им по реда на чл.99 ЗЗД въз основа на договора за факторинг, а ответникът се счита обвързан с него и му дължи изпълнение – чл.327, ал.1 ТЗ, вр. с чл. 99, ал.4, вр. с ал.3 ЗЗД.

По изложените съображения / доводи/ предявеният иск е основателен и подлежи на положителна санкция в своята цялост.

При този изход на спора, на основание чл.78, ал.1 ГПК ответникът дължи на ищеца плащане на сумата 5 279,52 лева – представляваща направени по производството разноси съгласно представения списък по чл.80 ГПК и следва да бъде осъден да я заплати, тъй като страната спечелила делото е упражнила това свое право и ги е установила с надлежни писмени документи.

Предвид горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „С.“ ЕООД, с ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: гр.В.Т., ул.Н. Г. № ... **да заплати на „О. Ф.“ ЕООД, с ЕИК ....., със седалище и адрес на управление:** гр.С., ул.С. С. № ... **сумата 67 346,30 / шестдесет и седем хиляди и триста четиридесет и шест лева и тридесет стотинки/ лева**, представляваща сбор от вземания за неплатена цена, произхождащи от договори за продажба на горива, отразени като доставки, както следва: по данъчна фактура № 10360/03.08.2018 г. на обща стойност с ДДС- 25 092 лева, с падеж -01.11.2018 г., **по която дължима е само сумата 2000 лева**; по данъчна фактура № 10442/29.10.2018 г. на обща стойност с ДДС- 38 923,50 лева, с падеж- 27.01.2019 г. и по данъчна фактура № 010473/05.12.2018 г. на обща стойност с ДДС- 26 422,80 лева, с падеж - 05.03.2019 г.- предмет на прехвърляне по реда на чл.99 ЗЗД въз основа на договор за факторинг № А 00239/ 26.04.2018 г., сключен между **О. Ф.“ ЕООД, с ЕИК ....., със седалище и адрес на управление:** гр.С., ул.С. С.№ ... - в качеството на **фактор** и „Б. Р. К. " ЕООД, с ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: гр.С., район

Н., ж.к. Л. Т., бл. ...., вх. ...., ет.5 .... ап. ....- в качеството на *доставчик* , договор за факторинг
№ А 00239/ 26.04.2018 г.

ОСЪЖДА на основание чл.78 , ал.1 ГПК „ С.“ ЕООД, с ЕИК ....., със
седалище и адрес на управление: гр.В.Т., ул.Н. Г. № .... да заплати на „О. Ф.“ ЕООД , с
ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. С. С. № .... сумата **5 279,52** лева,
представляваща направени по производството разноси.

Съдия при Окръжен съд – Велико Търново: _____